

CHƯƠNG 40

Vương Tích Hương nói:

—Nếu như người chịu nghe lời khuyên của ta thì người sẽ là người có kết cục viên mãn nhất trong mấy người chúng ta.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Xét về tâm cơ, Công Tôn Ngọc Sương ta quyết không phải là đối thủ của Vương Tích Hương người.

Vương Tích Hương lạnh lùng nói:

—Đừng ngắt lời, nghe ta nói hết đã.

Công Tôn Ngọc Sương ngắt người không nói gì nữa.

Vương Tích Hương lại nói:

—Đầu tiên là một chuyện tốt với người. Ta chỉ có thể sống được không quá một tháng nữa.

Lãnh Như Băng vội vàng lên tiếng:

—Nàng nói có thật không?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Mỗi lời thiếp nói đều là sự thật.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:

—Ồ, nếu như Vương Tích Hương thật sự chết đi thì ta e rằng Lãnh Như Băng chàng không thể chịu đựng nổi nỗi khổ này đâu.

Vương Tích Hương nói:

—Đừng châm châm chọc chàng nữa. Tuy rằng ta chỉ sống được chưa đầy một tháng nữa, nhưng ít nhất cũng được hơn hai mươi ngày, vẫn còn kịp tham dự Hoàng Sơn đại hội.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Sau khi người chết thì sao?

Vương Tích Hương nói:

—Vương Thông Huệ đã có ý trung nhân, ta đành phải để Lãnh Như Băng lại cho người thôi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Để lại cho ta? Vương Tích Hương, Vương Thông Huệ hai người có nữa không?

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:

—Tiểu muội đây đã có vị hôn phu, nếu như còn có thể sống sót qua cơn đại kiếp này, tiểu muội sẽ lập tức mời Công Tôn cô nương uống hỷ tửu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta nghĩ người không có cơ hội đó đâu.

Lãnh Như Băng đột nhiên đứng bật dậy:

—Lãnh Như Băng ta đường đường là một nam tử thân cao sáu thước, các người...

Vương Tích Hương lắc tay nói:

—Chàng đừng ngắt lời thiếp có được không?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại sao? Lãnh Như Băng này đâu phải là đồ vật, lẽ nào lại để cho các người đưa đi đẩy lại?

Vương Tích Hương nói:

—Ồ, chuyện của bốn người chúng ta, nếu như có hai nam hai nữ thì đâu có phiền phức thế này, đáng tiếc lại chỉ có một nam tử là chàng.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cười lên khanh khách nói:

—Vật càng hiếm thì càng quý.

Vương Tích Hương lắc đầu:

—Đừng cười nữa. Hãy nghe ta nói chuyện chính đây. Vương Thông Huệ đã có nơi gửi thân, Vương Tích Hương này chỉ có thể sống chưa đầy một tháng nữa, tính đi tính lại, chỉ còn lại hai người mà thôi. Không giao chàng lại cho người thì giao cho ai đây?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Dù là người có nói thật thì cũng phải đợi đến khi Hoàng Sơn đại hội kết thúc.

Vương Tích Hương chột dụi giọng nói:

—Thư thư lâm rồi, nếu để sau Hoàng Sơn đại hội, e rằng võ lâm sẽ tiêu điều xơ xác mất. Tiểu muội đành lấy tấm thân sắp chết này vì võ lâm mà biến một trường sát kiếp bi thảm này thành một trường hỉ sự. Nếu có thể nhìn thấy Vương Thông Huệ và thư thư có một kết cục hạnh phúc thì tiểu muội đây chết cũng nhắm mắt.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, nhìn Vương Tích Hương ôn nhu nói:

—Đa tạ tấm hảo ý của Vương muội muội, Công Tôn Ngọc Sương ta cảm kích vô cùng. Không sai, đích thực trái tim ta đã bị Lãnh Như Băng chiếm giữ, nhưng Công Tôn Ngọc Sương này không giống những người đàn bà khác. Ta không thể vì chàng mà bỏ qua mối thù của phụ mẫu. Đã không thể lưỡng toàn kỳ mỹ thì ta phải bất đắc dĩ mà chọn lựa vậy. Ta hứa với muội một chuyện, sau khi muội ra đi, ta sẽ tận hết sở năng vì tình lang trong lòng của muội mà xả mệnh. Ta sẽ khiến chàng được phong vân giang hồ, làm Minh chủ Võ lâm, lúc đó Công Tôn Ngọc Sương sẽ ẩn sau màn the, vì chàng mà bày mưu tính kế, ta sẽ làm một hiền thê tốt của chàng, làm trợ thủ cho chàng trong bá nghiệp võ lâm. Lời của ta đã tận, chúng ta không nói chuyện này nữa. Ban đêm trời lạnh lắm, muội muội thân thể không tốt cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút. Ta đi đây!

Nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Vương Tích Hương nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương đi xa dần, thở dài nói:

—Không ngờ Công Tôn Ngọc Sương lại cố chấp như vậy.

Vương Thông Huệ đứng dậy nói:

—Chúng ta cũng về thôi. Ý của Công Tôn Ngọc Sương đã quyết, chúng ta không thể thay đổi được.

Vương Tích Hương quay lại nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Chàng phải ủy khuất rồi!

Lãnh Như Băng vốn định nói mấy lời khó nghe, nhưng thấy vẻ mặt hối hận của Vương Tích Hương thì không thể mở miệng, chỉ đành mỉm cười nói:

—Lúc này tại hạ đã hiểu rõ, Công Tôn Ngọc Sương đối với Lãnh Như Băng này không có chút tình nghĩa nào cả.

Vương Tích Hương ngơ ngẩn ngăm nhìn bầu trời, miệng lẩm bẫm nói một mình:

—Ân oán mà ba tài nữ tuyệt thế của đời trước lưu lại còn chưa kết thúc, lẽ nào câu chuyện lại bị lặp lại một lần nữa?

Vương Thông Huệ thở dài:

—Có chút bất đồng. Chuyện này không thể trách chúng ta được. Vương cô nương, cô nương đã biểu hiện ra khí độ rất lớn rồi.

Vương Tích Hương lắc đầu:

—Công Tôn Ngọc Sương đã có chỗ dựa nên mới dám kiên trì quyết đánh trận chiến này.

Vương Thông Huệ nói:

—Đúng vậy, cô ta đã chuẩn bị nhiều năm nay, đương nhiên là phải có kế hoạch rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Chúng ta cũng nên về thôi.

Vương Tích Hương nói:

—Ôi, thiệp đến đây với tấm lòng nhiệt thành thật không ngờ lại có kết cục thế này.

Nói đoạn nàng liền chậm rãi bước về phía trước.

Vương Thông Huệ vội thấp giọng nói với Lãnh Như Băng:

—Huynh mau đến đỡ nàng đi, hãy dùng lời lẽ dịu dàng để lưu giữ nàng lại.

Lãnh Như Băng nhất thời không hiểu ý nàng, hỏi lại:

—Lưu giữ nàng lại?

Vương Thông Huệ nói:

—Không sai, nếu như nàng không muốn chết nữa, có lẽ còn có cách cứu.

Lãnh Như Băng liền đưa mắt liếc nhìn Vương Tích Hương, chỉ thấy nàng lảo đảo như sắp ngã.

Lãnh Như Băng vội nhảy đến, ôm lấy Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Khi thiệp còn nhỏ rất hay bị ngất xỉu, khi tỉnh lại thì đã nằm trên giường rồi. Những năm gần đây Tố Mai, Hương Cúc đều luôn theo sát thiệp, đã từ rất lâu rồi thiệp không còn ngã nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Nàng đã lớn thế này rồi làm sao ngã được nữa?

Vương Tích Hương thở dài ảo não nói:

—Cho dù có là phú gia địch quốc, cầm y ngọc thực mà giống như thiếp đây thì cuộc sống cũng vô vị vô cùng.

Lãnh Như Băng định nói mấy lời an ủi nàng, nhưng thấy Vương Thông Huệ đi sát phía sau thì lại nuốt lại, không nói nữa.

Ba người vừa về đến Vạn Tùng Cốc đã thấy đại sảnh đốt đuốc sáng rực, bên trong tụ tập rất nhiều người.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Chúng ta lại có thêm trợ thủ rồi. Làm phiền Lãnh huynh đưa Vương cô nương về Thính Tùng Lâu, tiểu muội phải đi chào hỏi tân khách.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương là Minh Chủ Võ Lâm, tự nhiên là phải đi rồi.

Nói đoạn chàng liền đỡ Vương Tích Hương đi thẳng lên Thính Tùng Lâu.

Vương Tích Hương đưa tay xuống dưới gối lấy ra một quyển sách da dê mỏng rồi nói:

—Chàng đừng đi vội!

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao?

Vương Tích Hương nói:

—Chàng hãy xuống lầu xem quyển sách này trước. Sáng may thiếp bắt đầu dạy võ công cho chàng. Chàng phải tập trung tinh thần, không nghĩ đến những chuyện xung quanh, đại khái trong bảy ngày thì có thể luyện thành rồi.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Tại hạ đâu có tài trí như cô nương, trong bảy ngày tại hạ không thể nào luyện thành được tuyệt kỹ đâu.

Vương Tích Hương nói:

—Thiếp sẽ dùng kim châm thích huyết, giúp chàng nhanh chóng luyện thành thần công.

Lãnh Như Băng nghĩ đến những lúc nàng dùng kim châm để khôi phục thể lực, trong lòng không khỏi ngẩn ra, nhất thời không nói tiếng nào.

Vương Tích Hương hỏi:

—Thế nào, chàng sợ à?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ chỉ sợ luyện không thành, làm phụ tấm lòng của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không thành cũng phải thành, nếu chàng không thể luyện thành tuyệt kỹ, không những không thể mở mặt mở mày trong Hoàng Sơn đại hội này, mà còn không thể cứu được lệnh đường nữa.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Chuyện này thì liên can gì đến gia mẫu?

Vương Tích Hương nói:

—Nếu như Công Tôn Ngọc Sương thắng trận chiến này thì kết cục bi thảm thế nào thiếp không cần nói chắc chàng cũng biết. Còn nếu Vương phu nhân thắng thì sao? Bà ấy vì không để cho những bí mật năm xưa lộ ra, tự nhiên sẽ không để lệnh đường rời khỏi Hoàng Sơn. Bà ấy sẽ giống như gia mẫu, bị giam cầm suốt đời ở đây...

Lãnh Như Băng ngẩn người hỏi lại:

—Cô nương nói thật chứ?

Vương Tích Hương nói:

—Tự nhiên là không thể sai. Nếu như Hoàng Sơn đại hội có thể kết thúc trong hòa bình thì không những có thể cứu vãn cả võ lâm, đồng thời còn có thể hóa giải ân oán của đời trước nữa. Nhưng nếu như động đến binh đao, thì kết cục tốt đẹp đó chúng ta không nên nghĩ tới nữa là hơn.

Lãnh Như Băng nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

—Cô nương nói không sai chút nào.

Vương Tích Hương lại nói:

—Chuyện này liên quan đến an nguy của lệnh đường, liên quan đến sinh tử của thiếp, thiếp nghĩ chàng sẽ dụng tâm để học môn võ công này.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Chuyện này liên quan cả đến sinh tử của cô nương sao?

Vương Tích Hương nói:

—Tại sao lại không? Nếu như chàng có thể khống chế được đại cục thì thiếp đâu cần xuất hiện nữa. Như vậy thiếp có thể sống thêm được hai năm.

Lãnh Như Băng vui mừng hỏi:

—Cô nương nói có thật không?

Vương Tích Hương nói:

—Thiếp đã bao giờ gạt chàng đâu? Có điều, thiếp chỉ có thể sống thêm hai năm nữa mà thôi.

Lãnh Như Băng cười lớn nói:

—Hai năm đã đủ rồi.

Vương Tích Hương nói:

—Chàng thật sự muốn cưới một thê tử suốt ngày làm bạn với thuốc men như thiếp ư?

Lãnh Như Băng nói:

—Ta sẽ trân trọng hai năm này. Có thể ở bên nàng trong hai năm là ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Vương Tích Hương nói:

—Thời gian hai năm sẽ trôi đi nhanh lắm, sau đó thì chàng sẽ thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Sau này ta sẽ luôn luôn ở bên nàng.

Vương Tích Hương cười buồn:

—Nhưng lúc đó thiếp đã chết rồi.

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Ta biết là nàng sẽ không chết, nàng sẽ vì ta mà tiếp tục sống. Còn nếu như nàng có bất hạnh mà qua đời thật, thì lúc đó cũng chỉ là thân thể nàng rời xa ta mà thôi, nhưng tiếng nói, điệu cười của nàng thì sẽ vĩnh viễn sống trong trái tim ta.

Vương Tích Hương cười tươi như hoa, từ hai khoé mắt tuôn ra hai dòng nước mắt hạnh phúc:

—Thiếp sung sướng lắm, nhưng chuyện này cũng làm thiếp nghĩ đến sự thống khổ của Vương phu nhân. Vì vậy, thiếp muốn đề nghị chàng một việc.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Việc gì?

Vương Tích Hương nói:

—Sau này nếu như chúng ta nắm được đại cục, bất luận lệnh đường có phải chịu ủy khuất gì, chúng ta cũng không được đối phó Vương phu nhân.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài:

—Được rồi. Đến lúc đó ta sẽ nghe lời nàng.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Vậy thì tốt lắm, bây giờ chàng đi xem sách đi,

Lãnh Như Băng liền mở cuốn sách ra, cẩn thận đọc một lượt.

Vương Tích Hương ngồi bên cạnh chàng, thần thái hết sức nhàn tịch.

Cuốn sách đó rất mỏng, chỉ chưa đầy một tuần trà công phu là Lãnh Như Băng đã xem hết một lượt.

Vương Tích Hương rót một chén trà cho chàng rồi chậm rãi nói:

—Chàng uống chén trà này trước đi, nghỉ ngơi một lát rồi nói cho thiếp biết chàng thấy thế nào?

Lãnh Như Băng tiếp lấy chén trà, uống một hợp rồi trả lời:

—Những văn tự viết trong cuốn sách này quá thâm ảo, ta có đôi chỗ chưa hiểu lắm.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Chàng mới đọc có một lần, tự nhiên là không thể hiểu được rồi. Chàng hãy thử xem lại vài lần nữa rồi thiếp sẽ từ từ giải thích cho chàng hiểu.

Lãnh Như Băng liền mở sách ra đọc lại một lượt.

Cứ thế, dưới sự cổ vũ của Vương Tích Hương, Lãnh Như Băng đã đọc đi đọc lại quyển bí kíp võ công đó mười mấy lượt. Tự nhiên chàng đã có thêm rất nhiều hiểu biết.

Vương Tích Hương chậm rãi gấp sách lại, mỉm cười nói:

—Chàng phải chịu khổ rồi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Chịu khổ gì?

Vương Tích Hương nói:

—Bây giờ, thiếp sẽ để chàng ở một mình trong phòng, đóng cửa lại, cẩn thận nghĩ lại về nội dung ghi chép trong sách, nếu như có chỗ nào không hiểu thì phải nghĩ cho thông mới thôi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nếu như vẫn không hiểu thì sao?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Chàng có thể hiểu được rất nhiều mà.

Lãnh Như Băng nói:

—Được rồi, vậy để ta thử một phen xem sao.

Vương Tích Hương đưa tay nắm lấy tay Lãnh Như Băng nói:

—Chàng phải một mình ở trong phòng trong mười hai canh giờ, không được ăn cơm, không được uống nước, như vậy mới toàn tâm toàn ý mà nghĩ về võ công được.

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ mười hai canh giờ thôi, thời gian ngắn ngủi đó đâu đáng là bao, ta vẫn chịu đựng được.

Vương Tích Hương nói:

—Sau mười hai canh giờ thiếp sẽ quay lại. Lúc đó, chàng đã thông hiểu hết nội dung cuốn sách rồi, còn nếu như vẫn có chỗ không hiểu, thì chàng hẳn cũng có ấn tượng rất sâu về nó rồi. Khi ấy chàng hỏi lại thiếp, thiếp sẽ ở bên chàng, một mặt giải thích, một mặt cùng chàng luyện công. Thiết nghĩ, chỉ trong sáu ngày chàng có thể luyện thành tuyệt kỹ rồi.

Nói đoạn nàng liền quay người bước đi, thuận tay đóng luôn cửa phòng lại.

Lãnh Như Băng nghe theo lời Vương Tích Hương dặn dò, ngồi trong phòng suy tư về nội dung ký tải trong cuốn sách da dê.

Bảy ngày thời gian qua đi nhanh chóng. Trong bảy ngày này, Vương Tích Hương luôn ở bên Lãnh Như Băng, đối đãi chàng hết sức nhu thuận, cổ vũ chàng luyện công, tình cảm ngọt ngào không bút nào tả xiết.

Đến trưa ngày thứ tám, dưới sự cổ vũ của Vương Tích Hương, Lãnh Như Băng đã luyện thành hai loại võ công ký tải trong cuốn sách da dê là «Thiên Lô Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm».

Vương Tích Hương thấy tình lang đã luyện thành tuyệt kỹ, trong lòng vui sướng mỉm cười nói:

—«Thiên Lô Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm» tuy là kỳ học chí cao trong kiếm chưởng, nhưng nó cũng là loại độc ác nhất, khi đánh ra thì như phích lịch thiên lôi, không thể nào thu lại được. Tuy chàng đã luyện thành tuyệt kỹ, nhưng công lực hỏa hầu vẫn chưa đủ, khó mà phát huy được tám thành uy lực của hai loại võ công này. Loại võ công này nếu như vận dụng khéo léo thì có thể kích phát rất nhiều tiềm lực của con người, về sau chàng nhớ phải thường xuyên luyện tập đấy.

Nàng nói một hơi dài mệt đến nổi sắc mặt tái nhợt, hơi thở hỗn hển.

Lãnh Như Băng nói:

—Ta nhớ rồi. Mấy ngày nay nàng thật vất vả. Bây giờ nàng có thể nghỉ ngơi rồi.

Vương Tích Hương nói:

—Trong bảy ngày vừa qua, Vương Thông Huệ đã bốn lần phái người đến mời chàng đến đại sảnh nghị sự, nhưng thiếp đều từ chối. Sáng sớm nay nàng ta đã đích thân đến đây dặn thiếp nói với chàng là chính ngọc hãy đến đại sảnh. Thiếp đã đáp ứng rồi, chàng mau đi đi.

Lãnh Như Băng nói:

—Đến đại sảnh thương nghị việc gì?

Vương Tích Hương nói:

—Đại khái là tìm cách đối phó Công Tôn Ngọc Sương.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Nghe nói mấy ngày gần đây đã có thêm rất nhiều người đến Hoàng Sơn Thế Gia, xem ra trận chiến này đã quyết định rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương quá ngông cuồng tự phụ, không chịu ngưng tay. Điều này là không thể tránh khỏi.

Vương Tích Hương nói:

—Tốt nhất tạm thời không nên nói ra chuyện chàng đã luyện thành «Thiên Lô Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm».

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Điều này ta hiểu.

Vương Tích Hương liền giục:

—Chàng mau đi đi! Thiếp cũng phải nghỉ ngơi một lát.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước về phía giường ngủ.

Lãnh Như Băng cũng rời khỏi Thính Tùng Lâu, chạy nhanh về phía đại sảnh.

Chỉ thấy trong đại sảnh đã có rất nhiều người đang ngồi, Vương Thông Huệ ngồi trên trên ghế chủ tọa, ngóng nhìn bốn phương.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn một lượt thì thấy Thần Phán Trần Hải, Hạ Hầu Trường Phong, Thanh Vân Quán Chủ Tiêu Dao Tử, Vương Phi Dương, Hứa Sĩ Công... đều đã có mặt.

Chỉ thấy Vương Thông Huệ khẽ đưa tay chỉ:

—Lãnh huynh hãy đến ngồi bên đây.

Lãnh Như Băng liền bước đến, thấy cách Vương Thông Huệ khoảng hai ba thước có một ghế trống, liền ngồi luôn xuống đó.

Chợt nghe tiếng nữ tỳ ngoài cửa xướng lên:

—Thiếu Lâm Chưởng môn và Võ Đang Chưởng môn giá đáo.

Hai đại môn phái này là Thái sơn Bắc đẩu trong võ lâm mấy trăm năm nay, nên Chưởng môn được tôn trọng hơn hẳn các phái khác.

Lãnh Như Băng ngưng mục quan sát, thấy một tăng, một đạo đang sánh vai nhau đi vào đại sảnh.

Tăng nhân vận áo cà sa vàng, thần thái trang nghiêm, khiến người ta nhìn mà sinh cảm giác sợ hãi.

Đạo nhân thân vận đạo bào xanh, râu năm chòm dài đến ngực, mặt như trắng rằm, tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy hoà thượng hai tay chấp lại, mỉm cười nói:

—Mời chư vị ngồi xuống.

Đạo nhân kia cũng chấp tay nói với Vương Thông Huệ:

—Bần đạo đến muộn một bước, làm phiền Minh chủ phải đợi lâu.

Vương Thông Huệ nói:

—Mời đại sư và đạo trưởng ngồi.

Đạo nhân đưa mắt quan sát xung quanh một lượt rồi nói với Trần Hải:

—Trần đại hiệp, đã lâu không gặp!

Trần Hải nói:

—Đạo trưởng là nhất phái chi chủ, địa vị chí tôn mà còn thân chinh dẫn cao thủ quý phái đến Hoàng Sơn Thế Gia tham dự đại hội, thật là quý hóa quá.

Võ Đang Chưởng môn Huyền Hạc Thiên Chính Tử chậm rãi nhìn sang vị hòa thượng khoác áo cà sa vàng nói:

—Bần đạo lập tức đến đây cũng mong có thể kết thúc được ân oán năm xưa. Không ngờ ngay cả Phổ Độ đại sư đã lâu năm không lui tới giang hồ, trước đại kiếp của võ lâm cũng rời Thiếu Lâm đến đây tương trợ.

Phổ Độ đại sư mỉm cười:

—Bần tăng sau khi nhận được lời hiệu triệu của Minh chủ thì lập tức lên đường.

Vương Thông Huệ nói:

—Đại sư nặng lời rồi.

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Tuy là Chưởng môn một đại phái nhưng vị đại sư này lại hết sức khiêm tốn, thật là hiếm có.”

Bên ngoài đại sảnh lại vang lên tiếng nữ tỳ xuống:

—Chưởng môn hai phái Nga Mi và Thanh Thành đến!

Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai vị trung niên hòa thượng sánh vai nhau đi tới.

Vương Thông Huệ thấy Chưởng môn cái đại phái đều đích thân đến dự đại hội, trong lòng vô cùng vui vẻ, liền chấp tay nói:

—Mời hai vị Chưởng môn ngồi.

Hai vị hòa thượng đều khoảng ngũ tuần, một người vận tăng bào màu xám, một người vận tăng bào màu xanh.

Hai người song song chấp tay, hoàn lễ với Vương Thông Huệ rồi ngồi xuống ghế của mình.

Vương Thông Huệ thấy những nhân vật quan trọng đã đến gần hết liền đứng dậy nói:

—Đại kiếp võ lâm lần này ảnh hưởng rất lớn, liên quan đến đại thế võ lâm mấy chục năm về sau, mong các vị đưa ra cao kiến, hợp sức của mọi người để tìm ra một phương pháp cự địch.

Phổ Độ đại sư liền đứng dậy nói:

—Bần tăng xin đợi lệnh của Minh chủ.

Vương Thông Huệ nói:

—Vương Thông Huệ này chỉ là một nữ tử yếu đuối, thừa mong quần hào võ lâm xem trọng mà tiến cử văn bối làm Minh chủ Võ lâm, văn bối cảm kích vô cùng. Có điều, đại kiếp lần này có quan hệ quá trọng đại, mong chư vị đề xuất cao kiến.

Võ Đang Chưởng môn Huyền Hạc Thiên Chính Tử nói:

—Minh chủ đã nói vậy bần đạo đành đưa ra ngu kiến của mình vậy.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Xin được nghe cao kiến của đạo trưởng.

Thiên Chính Tử vuốt râu nói:

—Công Tôn Ngọc Sương lần này quyết chiến chắc hẳn đã có chỗ dựa. Trận chiến này thảm khốc thế nào, thiết nghĩ bần đạo không cần nói các vị cũng đã hiểu. Vì vậy ý của bần đạo là khi giao thủ không nên tập trung cao thủ để đối đầu trực tiếp với nàng ta.

Lão chuyển động mục quang nhìn mọi người một lượt rồi nói tiếp:

—Vì vậy chủ trương của bần đạo là chia thành ba tuyến cự địch. Cao thủ phe ta, chia thành ba tuyến. Khi cao thủ phe ta giao đấu với Công Tôn Ngọc Sương và thủ hạ của nàng ta, nếu thấy không địch nổi thì lập tức triệt thoái, lui về Vạn Tùng Cốc. Tuyến cao thủ thứ ba sẽ ở trước đại sảnh này.

Chu Hải hỏi:

—Tuyến cao thủ thứ ba ở trước đại sảnh e rằng hơi sâu quá?

Thiên Chính Tử nói:

—Bần đạo đã xem xét tình hình, trước đại sảnh có nhiều bụi cỏ rậm rạp, bên cạnh lại có rừng tùng, vừa có thể là nơi ẩn nấp vừa có thể là chiến trường. Ý

của bản đạo là để Thiếu Lâm Chứng môn Phổ Độ đại sư dẫn đệ tử Thiếu Lâm bày một tòa La Hán Trận ở đây, đợi cường địch vào đến thì lập tức phát động, vây bộn chúng trong La Hán Trận. Sau đó cao thủ phe ta sẽ toàn lực phản kích, giết sạch những vây cánh của Công Tôn Ngọc Sương.

Trần Hải võ bàn nói lớn:

—Hảo chủ ý!

Thiên Chính Tử đưa tay vuốt râu, mỉm cười nói:

—Sau đó chúng ta mới đối phó với chủ địch.

Vương Thông Huệ chuyển động mục quang nhìn Phổ Độ đại sư hỏi:

—Ý kiến đại sư thế nào?

Phổ Độ đại sư mỉm cười nói:

—Lão nạp và Thiên Chính Tử đạo trưởng đã nói qua chuyện này với nhau rồi, nhưng không biết ý của lệnh đường ra sao?

Trần Hải nói:

—Đúng vậy, lệnh đường là người cao thâm mật trắc, tốt nhất Minh chủ nên nói trước với lệnh đường một tiếng.

Thiên Chính Tử nói:

—Nếu Minh chủ có thể mời lệnh đường đến đây để thương nghị là tốt nhất.

Vương Thông Huệ nói:

—Gia mẫu đã đáp ứng sẽ tương trợ, tự nhiên sẽ không tọa thủ bàng quan. Khi nào người thấy cần thiết sẽ xuất thủ tương trợ, văn bối thấy không cần phải phiền đến gia mẫu lúc này, chúng ta cứ dựa vào thực lực hiện tại mà phân phối là được rồi.

Hạ Hầu Trường Phong chậm rãi đứng dậy nói:

—Minh chủ, lão khiếu có mấy câu muốn nói...

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Hạ Hầu lão anh hùng cứ tự nhiên.

Hạ Hầu Trường Phong liền nói:

—Ý của lão khiếu là trước khi đại chiến xảy ra hãy cho Công Tôn Ngọc Sương một cơ hội rút lui. Chúng ta cứ triển khai thực lực cho nàng ta thấy khó mà rút lui, tránh được một trường sát kiếp.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Cao kiến của lão anh hùng thế nào?

Hạ Hầu Trường Phong nói:

—Ý của lão khiếu là, chúng ta sẽ bày yến tiệc tiếp đón nàng ta ở đây, một mặt triển khai thực lực, một mặt dùng lời lẽ khuyên giải, lay động khiến nàng ta từ bỏ chủ ý đồ sát võ lâm. Công Tôn Ngọc Sương chỉ muốn báo mối sát phụ chi thù, vậy những người năm xưa vây công phụ mẫu cô ta sẽ đứng ra ứng chiến, kết liễu đoạn ân oán này là xong. Nếu như chúng ta chết trong tay Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta đã báo được thù, tất sẽ dừng tay. Còn nếu như chúng ta may mắn mà giết được Công Tôn Ngọc Sương, thì những kẻ đi theo nàng ta như rắn mất đầu, tự nhiên sẽ không liều mạng mà đánh tiếp. Đây chỉ là ngu kiến của lão khiếu, không biết ý Minh chủ thế nào?

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Không biết ý của chư vị với cao kiến của Hạ Hầu lão anh hùng thế nào?

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng nữ tỳ xướng lên:

—Ái Tiên Chu Dật đến!

Lãnh Như Băng liền quay đầu nhìn ra phía cửa, chỉ thấy một người thân hình ngũ đoản, đầu đội mũ cỏ, đang bước vào đại sảnh.

Người như một con thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Trên giang hồ ai ai cũng điều kính trọng ông ta, quần hào thấy ông ta đến liền lập tức đứng dậy để vái chào.

Ái Tiên Chu Dật bước thẳng vào giữa đại sảnh, nhìn Vương Thông Huệ cười nói:

—Hiền nữ, lệnh đường đang ở nơi nào?

Vương Thông Huệ cúi người đáp:

—Gia mẫu đang ở Thái Thượng Các nghỉ ngơi.

Ái Tiên liền nói:

—Có thể mời lệnh đường ra đây được không, lão phu có mấy chuyện quan trọng cần nói trực tiếp với bà ấy.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Lão tiên bối có thể nói với văn bối được không?

Ái Tiên nhân cơ hội Vương Thông Huệ nói chuyện, đưa mắt nhìn quần hào một lượt rồi chậm rãi nói:

—Hiền nữ có biết Đoạn Kiếm Phu Nhân không?

Vương Thông Huệ nói:

—Đoạn Kiếm Phu Nhân, hình như văn bối đã nghe gia mẫu nói đến người này rồi.

Chu Dật nói:

—Ngoại trừ Đoạn Kiếm Phu Nhân, Công Tôn Ngọc Sương còn mời được một lão ma đầu rất lợi hại đến trợ chiến.

Đột nhiên có một giọng trầm hùng vang lên:

—Trước giờ lão phu không báo danh với ai cả...

Chu Dật vừa nghe thấy giọng nói này đã quay lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân độc nhãn lưng gù tóc trắng như cước, dẫn theo một thiếu nữ áo trắng bước vào trong sảnh đường.

Trong đại sảnh chỉ có Lãnh Như Băng, Vương Thông Huệ, Hứa Sĩ Công và Vương Phi Dương là nhận biết hai người này. Vương Thông Huệ vội đứng dậy nói:

—Ngụy lão tiền bối!

Ái Tiên Chu Dật nhìn lão nhân kia một lượt rồi nói:

—Ngụy Tái Cường.

Thập Phương Lão Nhân lạnh lùng nói:

—Ngụy Tái Cường đã chết từ lâu rồi, lão phu tức là lão phu.

Ái Tiên Chu Dật nói:

—Người không phải là Ngụy Tái Cường?

Thập Phương Lão Nhân nói:

—Không cần biết lão phu là ai, các vị chỉ cần biết lão phu đến đây trợ lực là được rồi.

Đoạn mục quang lão chuyển động nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Vương Minh chủ có gì phân phó, lão phu đây vạn tử bất từ.

Người này thần thái vô cùng cao ngạo, nhất thời khiến quần hào ai ai cũng ngẩn người.

Vương Thông Huệ biết trong lòng lão tràn đầy oán hận, liền lập tức cúi người nói:

—Mời lão tiên bối ngồi xuống đã.

Con mắt duy nhất của Thập Phương Lão Nhân sáng rực như điện, quét lên mặt quần hào một lượt rồi mới bước đến một ghế trống định ngồi xuống.

Ái Tiên Chu Dật chột hét lớn:

—Chậm đã!

Tả thủ liền vung ra, nhanh như chớp đánh về phía Ngụy Tái Cường một chưởng.

Song chưởng giao tiếp vang lên một tiếng «ầm». Ái tiên và Ngụy Tái Cường đều lùi lại một bước.

Chu Dật cười lên ha hả nói:

—Quả nhiên là Ngụy huynh, đã lâu không gặp!

Nói rồi chấp tay vái một lễ.

Thập Phương Lão Nhân «hừ» lạnh nổi tiếng:

—Chu ái tử, lão phu không thích đùa, tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút.

Chu Dật mỉm cười, không để ý đến Ngụy Tái Cường nữa, quay người nói với Vương Thông Huệ:

—Lão phu thấy chuyện này không mời lệnh đường đến thì không được.

Vương Thông Huệ lúng túng:

—Chuyện này, chuyện này...

Chu Dật lạnh lùng nói:

—Thiên hạ anh hùng đã tập trung về đây, dù lệnh đường có là gì đi nữa thì cũng phải xuất hiện gặp gỡ mới đúng.

Vương Thông Huệ nói:

—Chuyện của gia mẫu vẫn bối trước giờ không hỏi đến.

Ngụy Tái Cường tức giận nói:

—Chu ái tử này thật lắm chuyện. Vương Thông Huệ hiện là đương kim Võ lâm Minh chủ, chúng ta cứ nghe theo lệnh nàng là được, đâu liên quan gì đến Vương phu nhân?

Chu Dật cười ha hả nói:

—Ngụy huynh biết người Công Tôn Ngọc Sương mời đến là ai không?

Tang Nam Tiều hỏi:

—Là kẻ nào?

Chu Dật mỉm cười nói:

—Trình Thạch Công!

Thập Phương Lão Nhân nói:

—Mấy chiêu «Khiếu Phong Trượng Pháp» của Trình Thạch Công thì có gì đáng sợ đâu?

Chu Dật nói:

—Đừng gấp vậy, lão phu còn chưa nói hết. Ngoại trừ Trình Thạch Công ra còn có Đoạn Kiếm Phu Nhân nữa.

Tang Nam Tiều ngạc nhiên hỏi:

—Đoạn Kiếm Phu Nhân còn chưa chết à?

Chu Dật nói:

—Không những chưa chết, mà còn bị Công Tôn Ngọc Sương kích động, đến đây tham dự trận đại chiến này.

Thập Phương Lão Nhân nói:

—Cho dù Đoạn Kiếm Phu Nhân đến đây thì làm sao?

Chu Dật cười khẩy nói:

—Có thể Ngụy huynh kháng cự được với Đoạn Kiếm Phu Nhân.

Thập Phương Lão Nhân đang định đáp lời thì chợt thấy một thanh y nữ tỳ vội vã chạy vào nói:

—Tham kiến tiểu thư!

—— o0o ——